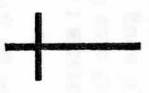

Ende

Så smile da hvert øye
Selv gjennom tåresky
Som skimter i det høye
Den store morgengry!
Så folde front seg hender
I Jesu Kristi navn
For støvets vei seg ender
I herlighetens havn!

Men han til hvem vi spede
Alt bares i vår dåp,
Forbød vår samfunnskjede
Å sørge uten håp.
Hvor til Gud Faders ære
Vår Frelser høyt oppfør,
Der skal hans tjener være
Med ham, den Herre stor.

JORDFESTING

Å tenk når engang samles skal
De frelstes menighet
Av alle folkeslekters tall
;.: I himlens herlighet! ;.:

Å tenk når Herrens vitnehær,
Hans tjenere på jord,
De millioner møter der
;.: Som hørte deres ord! ;.:

Å tenk dog hvilken jubellyd.
En strøm av kjærlighet!
Tenk hvilken takk og pris og fryd
;.: Og salighet og fred! ;.:

O Gud, hvor er din nåde stor!
Oss alle til deg drag
At vi kan stå blant frelstes kor
;.: På denne høytidsdag! ;.:

Anne O. Kjebekk

Torsdag 25. februar 1965

Mel.: Meg hjertelig nu lenges.
Vår moder nu du sover,
Din sol er gået ned,
Og minnet dekker over
Ditt liv med kjærlighet.
Du finner nu din sommer
I salighetens favn —
Der ingen vinter kommer,
Ei heller sorg og savn.

I glede som i smerte,
I strid såvel som fred
Ditt varme, gode hjerte
så kjærlig fulgte med.
Og nu, da dagen skunred
I aftensolens glød —
Nu var du trett og slumred,
Og da er hvilen søt.

Takk moder for hver time!
Takk for ditt edle sinn!
Nu håpets klokker kime
Til himlens fred deg inn.
Du er ei død, men sover,
Og hist bak sorgens sky,
Når livets strid er over,
Vi møtes skal påny.

TALE

Jeg vet meg en søvn i Jesu navn,
Den kveger de trette lemmer,
Der redes en seng i jordens favn,
så moderlig hun meg gjemmer.
Min sjel er hos Gud i himmerik,
og sorgene sine glemmer.

Jeg vet meg en aften-time god,
Og lenges vel somme tider,
Når jeg er av reisen trett og mod,
Og dagen så tungsomt skrider;
Jeg ville til sengs så gjerne gå
Og sovne inn søtt omsider.

Jeg vet meg en morgen lys og skjønn
Der synges i livsens lunde,
Da kommer han, Guds velsigned' Sønn
Med lystelig ord i munne;
Da vekker han oss av søvne opp
Alt uti så søle stunde.

Den morgen, den har jeg meg så kjær
Og drager den titt til minne;
Da synges jeg må og se den nær,
Den sol som strør gull på tinde,
Som småfuglen ut mot morgenstund
Opp under de høye linde.

Da treder Guds Sønn til gravens hus,
Hans røst i all verden høres,
Da brytes alt stengsel ned i grus,
De dype havsgrunner røres;
Han roper: Du døde, kom herut!
Og frem vi forklaret føres.

Da åpnes den dør til himlens stad,
Der nevnes de kárnes navne,
Gud lade oss alle møtes glad
Og ingen av våre savne!
Det unne oss Gud for Kristi blod
Vi måtte i himlen havne!

O Jesus, tred du vår dødsseng til,
Rekk hånden med miskunn over
Og si: Denne dreng, den pikellil,
Hun er ikke død, men sover!
Og slipp oss ei før at opp vi står,
I levendes land deg lover!

VED GRAVEN

Her møtes alle veie
På gravens bratte rand,
Her er vårt siste leie
I skyggers mørke land;
Her synker alle hender,
Her visner hver en krans,
Her samles muldens frender,
Her falmer støvets glans.